

Sygn. akt IV Ka 339/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 r.

sprawy **S. S.**

córki A. i A. z domu P.

urodzonej (...) w N.

oskarżonej z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 8 marca 2017 r. sygnatura akt VI K 521/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 k.k. umarza warunkowo na okres próby 1 (jednego) roku postępowanie karne wobec oskarżonej S.S.o przypisany jej występki, a to czyn z art. 190 § 1 k.k.;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. W. kwotę 922,42 zł tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 339/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem S.S.uznana została za winna tego, że w dniu 13 czerwca 2016 roku w S., woj. (...) groziła uszkodzeniem ciała W. W., przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

to jest za winną popełnienia czynu z art. 190 § 1 kk i za to, na mocy powołanego przepisu wymierzono oskarżonej 50 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonej zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżona miała kierować w stronę pokrzywdzonego W. W. słowa „będziesz dalej chodził po podłodze, chcesz mieć nogi połamane?”, podczas gdy prawidłowa i swobodna a nie dowolna ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie takiej wersji;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż u pokrzywdzonego wystąpił stan obawy, że domniemana groźba zostanie wobec niego spełniona, podczas gdy prawidłowa i swobodna a nie dowolna ocena materiału dowodowego nie pozwala na wyprowadzenie tego rodzaju wniosków.

Mając powyższe na uwadze wniósł o zmianę przedmiotowego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, zaś stanowisko swe w zakresie sprawstwa i zawinienia S.S.przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną jest ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem faktycznych, podniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym, odnosząc się wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że oskarżona wypowiedziała w stronę W. W. groźbę o treści: „będziesz dalej chodził po podłodze chcesz mieć połamane nogi?”, bowiem wynika to nie tylko ze spójnych, konsekwentnych, logicznych, a zatem wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego oraz jego narzeczonej I. P., ale także z kontekstu sytuacyjnego, a to konfliktu istniejącego od dłuższego czasu między stronami oraz samego incydentu poprzedzającego wypowiedzenie wskazanego wyżej zdania.

Także sama S.S.przyznała, że słowa zbliżone do tych wskazanych przez oskarżyciela posiłkowego wypowiedziała, choć nieco je zmodyfikowała, a to tak by nadać im odmienne niż faktyczne znaczenie.

Trafnym natomiast jest pogląd skarżącego, iż pokrzywdzony z pewnością nie obawiał się spełnienia omawianej groźby przez samą oskarżoną. Wynika to z treści zeznań W. W. (k.71), który stwierdził, że obawiał się, iż S.S.może na niego „kogoś nasłać”. Powyższe należy powiązać z zeznaniami M. C. (k.81), który oświadczył, że on także obawia się oskarżonej, bowiem ta „nasłała na niego człowieka, który chciał go pobić przed gminą”.

Już tylko powyższe uprawnia do przyjęcia, że istotnie S.S.13 czerwca 2016 dopuściła się groźby karalnej i dlatego apelacja nie mogła być uwzględniona.

Niezależnie jednak od apelacji Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż omawiane zdarzenie nie było na tyle groźne, niebezpieczne, karygodne, by wymierzać oskarżonej karę, a wystarczającym zdaje się być warunkowe umorzenie postępowania. Do wniosku takiego doprowadziło szereg elementów.

I tak, S.S.nie była dotąd karana, przypisany jej czyn nie jest zagrożony karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, zaś samo zdarzenie nie było wynikiem przemyślanego zachowania oskarżonej, lecz nastąpiło z jednej strony na skutek istniejącego od dłuższego czasu konfliktu między stronami, zaś z drugiej strony sytuacją jaka wytworzona została 13

czerwca 2016 roku przy swoim udziale samego W. W., zaś wypowiedziana groźba (choć wypełniająca znamiona czynu z art. 190 § 1 kk) nie była nader „ostra”.

W konsekwencji zasadnym jest stwierdzenie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej nie jest znaczny i dlatego zdecydowano jak w wyroku, mając nadzieję, że mimo tak łagodnego potraktowania oskarżona nie wejdzie w ponowny konflikt z prawem.

Orzeczenie o kosztach oparto na zasadzie art. 624 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 629 kpk, a także z § 11 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.20.2015 r w sprawie opłat za czynności adwokackie.